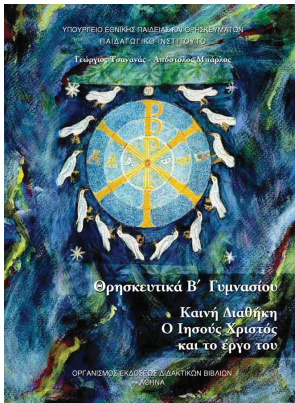

Ο Χαρακτήρας του μαθήματος των Θρησκευτικώ ν

Συντάκτης: Χρήστος Γκουνέλας
Τετάρτη, 16 Ιανουάριος 2013 22:41

Η άλλη άποψη (άρθρο): **Ο Χαρακτήρας του μαθήματος των Θρησκευτικώ ν, αλλά και ο δικός μας χαρακτήρας...**

Μητροπολίτης της Ελλαδικής Εκκλησίας ανέφερε μεταξύ άλλων τα εξής, με αφορμή το χαρακτήρα του Μαθήματος των Θρησκευτικών:

“Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του αρμοδίου Υπουργού, για τον οποίο πολλά εύφημα λέγονται ή ακούγονται, υπάρχουν πρόσωπα ή ομάδες **που υπονομεύουν την ελληνοχριστιανική καλλιέργεια των μαθητώ ν**

Και δεν εννοώ την περιβόητη κυρία Ρεπούση και τους ομοίους της οι οποίοι, παρά τη γενική κατακραυγή παραμένουν στο Υπουργείο συνεχίζοντας το διαβρωτικό έργο τους.

Ούτε την κυρία Γιαννάκου εννοώ. **Παρά τη νεοδημοκρατική προέλευσή της ως Υπουργός Παιδείας** αξίωσε και πέτυχε την απομάκρυνση από τα σχολεία των ιερέων – πνευματικών που καθοδηγούσαν και κατηύθυναν προς το καλό την ευρίπιστον και ευόλισθον, κατά τον άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο, νεότητα.

Εννοώ κυρίως αυτούς που προσπαθούν να αλλάξουν το μάθημα των Θρησκευτικών ν από ομολογιακό σε πανθρησκειακό"

Αυτά, λοιπόν, είπε ο Μητροπολίτης για το μάθημα και όχι μόνο, όπως φαίνεται παραπάνω. Και εμείς εδώ θα προσπαθήσουμε επ' ευκαιρία των παραπάνω λόγων να θέσουμε τελείως συνοπτικά ορισμένους δημόσιους προβληματισμούς. Δεν θα αναφέρουμε το όνομα του Σεβασμιότατου, γιατί εδώ μας ενδιαφέρουν οι σκέψεις - που τις κάνουν πολλοί όμως - κι όχι το πρόσωπο το οποίο σεβόμαστε, όπως και το Επισκοπικό αξίωμα του.

Μιλάει ο Σεβασμιότατος για υπονόμηση της Ελληνοχριστιανικής καλλιέργειας, πράγμα το οποίο έχει εκλείψει εδώ και πολλά χρόνια από τα σχολεία μας. Τι να υπονομευθεί λοιπόν; Ο Βασιλιάς είναι γυμνός Σεβασμιότατε και εμείς τραγικοί ακόλουθοι του συνεχίζουμε να τον ζητωκραυγάζουμε. Το εξετασιοκεντρικό σύστημα που κυριαρχεί εδώ και πολλά χρόνια στο Ελληνικό σχολείο μόνο αυτού του είδους την καλλιέργεια στην οποία αναφέρεται ο γέροντας δεν υπηρετεί.

Παράλληλα, η πρωινή προσευχή στα σχολεία μας είναι μια τυπική διαδικασία, όπως και όλες οι γιορτές, θρησκευτικές και εθνικές. Όποιος επισκεφθεί ένα σχολείο σε τέτοιες στιγμές θα το καταλάβει αυτό. Υπάρχει ο τύπος χωρίς την ουσία. **Δεν πρέπει να τα καταργήσουμε Σεβασμιότατε, αλλά ούτε και να αφήσουμε τα πράγματα ως έχουν**. Θα πρέπει οι δάσκαλοι, εσείς οι Εκκλησιαστικοί άνδρες, οι πολιτικοί, αλλά και η κοινωνία όλη να δώσουμε ουσία στην Παιδεία μας. Πώς; Πρώτα απ' όλα με το προσωπικό μας παράδειγμα και μετά με τη θεσμική θωράκιση.

Παλαιότερα, όταν υπήρχε αυτό το Ελληνοχριστιανικό πνεύμα στα σχολεία μας, αυτό μάλλον εξυπηρετούσε τα εκάστοτε καθεστώτα γινόμενο υποχείριό τους στις κάθε είδους επιδιώξεις τους. Έτσι, αυτού του είδους η παιδεία καταντούσε μια καρικατούρα της αληθινής Παιδείας.

Σήμερα, Σεβασμιότατε, **νοσεί βαριά συνολικά η Παιδεία μας και μαζί της και το Μάθημα των Θρησκευτικών ν** το οποίο εντάσσεται μέσα σε αυτήν. Η παραπαιδεία κυριαρχεί και το σχολείο, δυστυχώς, οι περισσότεροι μαθητές το χρησιμοποιούν ως εφελτήριο για την παροχή ενός τυπικού τίτλου. Η... Παιδεία, είτε μας αρέσει είτε, όχι - και βεβαίως δεν μας αρέσει - παρέχεται από τα Φροντιστήρια. Αυτή είναι

η αλήθεια.

Και εμείς όλοι παλεύουμε για το μάθημα των Θρησκευτικών και όχι μόνο παλεύουμε, αλλά και μαχόμαστε μεταξύ μας αν αυτό θα είναι Ομολογιακό - Κατηχητικό ή Ιστορικό - Πολιτιστικό - Θρησκευολογικό. Και γιατί να μην μπορεί να είναι όλα αυτά μαζί με βάση πάντα την Ορθόδοξη πίστη και Παράδοσή μας; Χάσαμε το δάσος που είναι συνολικά η Παιδεία μας και προσπαθούμε να σώσουμε το δένδρο, που είναι το μάθημα των Θρησκευτικών. Είναι δυνατόν να γίνει αυτό;

Το Μάθημα των Θρησκευτικώ ν, όπως και τα υπόλοιπα μαθήματα βασίζονται εδώ και πάρα πολλά χρόνια στην ευρηματικότητα και στο χάρισμα του απλού δασκάλου και εκεί θα βασισθεί και από εδώ και πέρα, όπως φαίνεται. Πόσα όμως μπορεί να κάνεις κι αυτός ο δάσκαλος, αν δεν βοηθήσουν όλοι οι θεσμοί της κοινωνίας;

Σε μια αποστροφή του λόγου του ο Μητροπολίτης λέει επίσης: "η κ. Γιαννάκου παρά τη Νεοδημοκρατική της προέλευση ως Υπουργός Παιδείας αξίωσε και πέτυχε την απομάκρυνση των Ιερέων-Πνευματικών από τα σχολεία". Η προέλευση δηλαδή της Υπουργού σύμφωνα με το Σεβασμιότατο δεν δικαιολογεί τη στάση της. Θεωρούμε απλή τη σκέψη ότι, για την Εκκλησία δεν υπάρχουν πολιτικές συμπάθειες και αντιπάθειες, αλλά, όπως λέει και ο ίδιος ο Σεβασμιότατος, αλλού μέσα στο κείμενο, **υπάρχουν μόνο δυνάμεις διάβρωσης** και αυτές κατά τη γνώμη μας μπορεί να εντοπισθούν παντού: και στην πολιτική (σε όλες τις ιδεολογίες), και στην κοινωνία και εντός της Εκκλησίας, αλλά και μέσα σε όλους μας.

Θυμίζουμε ότι στο πρόσφατο παρελθόν ακόμη και ένα τροπάριο της Εκκλησίας έγινε πεδίο "δόξης λαμπρόν" έντονης κομματικής διαμάχης και παρεπόμενων τραγελαφικών καταστάσεων. Όταν λοιπόν ακουγόταν το: "...νίκας τοις βασιλεύσι..", άλλοι φούσκωναν από περηφάνια αναγόμενοι στα πρόσφατα χρόνια της Βασιλείας αναπολώντας την και ελπίζοντας μύχια πολλές φορές να επανέλθει, ενώ άλλοι πάλι "άφριζαν από το κακό τους", διότι ενθυμούνταν τα αντίθετα πράγματα για τα πρόσφατα χρόνια της Βασιλείας στην Ελλάδα. Για να έρθει στη συνέχεια η Ιερά Σύνοδος και να ορθοτομήσει την αλήθεια του τροπαρίου.

Μια τέτοια κοινωνία λοιπόν με έντονα τα βιώματα του εθνικού διχασμού ήταν - και ίσως είναι ακόμα - η Ελληνική Κοινωνία. Και, δυστυχώς, **η Ελληνική Εκκλησία, είτε εκούσια είτε ακούσια, συμμετείχε σε αυτή την άγονη αντιπαράθεση, ενώ θα μπορούσε με**

το λόγο της, τον ενωτικό λόγο του Χριστού, να απαλύνει τις ανοιχτές πληγές.

Η αλήθεια πάντως είναι ότι θα πρέπει να παύσουμε να σκεπτόμαστε όπως σκεπτόμασταν μέχρι τώρα. Δε μπορεί, για παράδειγμα, να μπερδεύουμε τις πολιτικές ιδεολογίες και τα εθνικά μας συμφέροντα με το κήρυγμα του Χριστού και το μάθημα των Θρησκευτικών. Μίλησε ο Χριστός υπέρ ή κατά των Ρωμαίων ή άλλου Έθνους; Ίσα - ίσα, όταν προκλήθηκε να πάρει "εθνική θέση" είπε το γνωστό σε όλους μας, "απόδοτε ουν τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ". Αδυνατεί λοιπόν κανείς να κατανοήσει πώς απλά πράγματα καταντούν σύνθετα και προβληματίζουν έντονα τη ζωή μας.

Τελικά, αυτού του είδους οι πρακτικές ιστορικά δεν μας οδήγησαν σε ορθά μονοπάτια για την πολιτεία, την Εκκλησία και για όλη την κοινωνία. Τα ιστορικά μας παθήματα θα πρέπει να γίνονται μαθήματα πρώτα από όλα στις πολιτικές και θρησκευτικές ηγεσίες, αλλά και στον απλό λαό. Και σαφώς κανείς δεν μπορεί να παραβλέψει το γεγονός ότι η Εκκλησία βοήθησε σημαντικά το έθνος σε δύσκολες στιγμές, αν και αυτό έγινε πολλές φορές εις βάρος της πνευματικής της αποστολής.

Γκουνέλας Χρήστος, Πτυχιούχος Θεολογίας & Διπλωματούχος Βυζαντινής Μουσικής
email: cgkounelas@sch.gr Blogspot: [ΤΟ ΡΟΔΟΝ](#)